

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. IV. Ponuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

11. Confirmatur. Eò quòd se Divina essentia communicet Personis, ut in se est, implicat ipsam communicari, & non communicari omnia predicata, quæ secum in communicabilitate conveniunt; ideòque solæ relationes & personalitates non communicantur, quia non conveniunt in communicabilitate, cum propter oppositionem relativam sint incommunicabiles: ergo quia omnia Divina prædicata absque ulla oppositione conveniunt in visibilitate & intelligibilitate essentialiter connexa actui puro, cum se Divina essentia intelligibiliter communicat intellectui, secum pariter omnia sua attributa, perfectiones, relationes communicat.

12. CONCLUSIO III. *Visio intuitiva DEI ut in se est, neque potest esse præcisiva ex parte actus, quasi attingendo Divinam essentiam sub expressione essentie, & non sub expressione attributi.*

Sequitur hæc assertio ex fundamentis præmissis: nam videri intuitivè est objectum ita esse objectivè in mente inveniatis, sicut est in se ipso: sed essentia Divina omnia sua attributa habet sibi in se formalitè expressissimè unita neque illa vocabula explicitè implicitè, expressionis non expressionis locum habent, nisi per connotationem ad imperfectum, abstractivum & inadaquatam modum concipiendi: ergo nisi omnia attributa, perfectiones, personalitates sub sua expressione videantur: videbitur Divina essentia ex hypothesi intuitivè, ut in se est; & non sic videbitur, quia erit cognitio diminuta, inadaquata, abstractiva, aliter præsentans objectum ac in se est.

Accedit, quòd in veriori sententia nunquam fiat præcisio ex parte actus, quin fiat præcisio etiam ex parte objecti; si enim nihil in objecto præcisinditur, quâ ratione actus dicitur præcisindere? Sed objectum præcisinditur & videri, ut in se & in re est, implicat; ergo etiam implicat in visione essentie divinæ, ut in se est, fieri præcisionem ex parte actus.

§. IV.

Præmittuntur objectiones.

Multa sunt, quæ contrariarum opinionum Auctores adversus nostras assertiones adglomerant: Illa velut in duas turmas disposita, in campum educimus.

13. Opponuntur. Nec est implicatio ex parte DEI, nec ex parte visionis, ut per ipsam attrahatur unum prædicatum vel perfectio divina, præmissa alterâ: ergo potest dari visio, quæ non attingat omnia prædicata formaliter identificata in DEO. Antecedentis primum membrum probatur primò. Potest objectum primum videri sine secundario, & absolutum sine respectivo; sed essentia divina est objectum primum specificativum visionis, & est perfectio absoluta; dum contra Personæ & attributa tantummodo constituant objectum secundarium; & illæ quidem sine relativa: ergo nil impedit, quin possit Divina essentia videri sine Personis & attributis.

14. Probatur secundò. Objectum visionis intuitivæ DEI prioritate naturæ anteverit notitiam

Personarum: ergo potest intuitivè videri nondum habitâ notitiâ Personarum. Antecedens probatur.

In priori originis, quo Pater æternus generat Filium, jam intelligitur beatus cognitione suæ essentie & non cognitione Filii, vel Spiritus S. siquidem pro illo priori nec Filius, nec Spiritus S. intelliguntur producti: ergo potest dari visio Divinæ essentie non terminata ad omnes Personas.

Probatur tertio. Divina natura potest communicari, ut in se est, non tamen communicatâ personalitate secum innumè identificatâ: ergo poterit etiam videri divina essentia non viâ Personâ. Rursum. Potest una Persona ut in se est terminare naturam humanam, non terminante alterâ, ut factum in Incarnatione Verbi Divini: ergo non sequitur, si una Persona terminat cognitionem ut in se est, quòd etiam altera Persona vel natura debeant eandem terminare.

Probatur quartò. Tamen habitus Divinæ Omnipotentie ad creaturas possibiles sicut formaliter in DEO, tamen non omnes videntur ab intellectu Beati, ut habet communis sententia: ergo nec alia prædicata formaliter identificata cum Divina essentia necesse est attingi per visionem ejusdem Divinæ essentie.

Probatur quintò de la Moneda. Nulla est repugnantia, ut Divina essentia exercens munus speciei & formæ intelligibilis unatur intellectui sub conceptu essentie & non sub conceptu omnipotentie, v. g. ergo nulla quoque est repugnantia, ut videatur divina essentia sub expresso conceptu essentie, quin videatur sub expresso conceptu omnipotentie: Consequentiam admittimus, quia eo modo intellectus DEUM videt, quo modo determinatur per speciem impressam; ergo si Divina essentia sub expresso conceptu essentie se se uniat & manifestet intellectui videntis, non sub expresso conceptu Omnipotentie, hoc & non alio modo videbit essentiam. Antecedens verò probatur: DEUS liberè unit intellectui suam essentiam in ratione formæ per se intelligibilis, cum sit ipsius effectus ad extra: ergo sicut illam potest pro suo libitu unire, vel non unire; ita potest unire sub conceptu essentie, non sub conceptu Omnipotentie.

Altera quoque pars Antecedentis in objectionibus, positi, quòd nulla sit repugnantia ex parte visionis, Probatur primò. Licet superior Angelus intuitivè & quidditivè cognoscat inferiorem Angelum, tamen non cognoscit intuitivè ipsius potentiam obedientialem, quæ cum substantia visâ identificatur; ergo non repugnat, aliquid intuitivè videri, quin videantur omnia prædicata formaliter identificata cum illo.

Probatur secundò. Tamen visio corporalis, sit intuitiva, non tamen attingit omnia prædicata identificata cum colore v. g. rationem qualitatis, accidentis &c. imò potest dari tam debilis visio, quæ ne quidem discernat specificam diversitatem colorum; ergo non est de ratione intuitivæ visionis, ut attingat omnia prædicata formaliter identificata cum objecto.

§. V. S.